

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 807 ²	Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου Τρίτη 8 Σεπτεμβρίου 2015 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ γέννησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ἐορτή, ἀγαπητοί μου, ἑορτή μεγάλη, ποὺ ἀνήκει στὶς θεομητορικὲς ἑορτές. Σήμερα εἶνε τὸ *Γενέσιον*, δηλαδὴ ἡ **γέννησις**, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τί γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ ἱερὰ βιβλία, ἀπὸ τὴν παράδοσι;

Ἐπῆρχε ἓνα εὐσεβὲς ἀνδρόγυνο, ὁ **Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα**. Πίστευαν καὶ λάτρευαν τὸ Θεὸ καὶ ἐκτελοῦσαν τὶς ἅγιες ἐντολές του. **Δὲν εἶχαν ὅμως παιδιὰ**. Ἡ Ἄννα ἦταν στεῖρα· ἀγονη ὅπως ὁ βράχος, ὅπως τὸ μάρμαρο. Μπορεῖ ποτὲ ἀπὸ τὸ μάρμαρο νὰ φυτρώσῃ ῥόδο; ἄλλο τόσο, φυσικῶς, ἀπὸ τὴ μήτρα ἐκείνη ἦταν δυνατόν νὰ προέλθῃ παιδί. Ὅχι δὲ μόνο στεῖρα, ἀλλὰ καὶ προχωρημένη στὰ χρόνια ἦταν, γριὰ πλέον. Εἶχε φτάσει στὴν ἡλικία ποὺ οἱ γυναῖκες δὲν γεννοῦν πιά.

Καὶ ὅμως τὸ ἀνδρόγυνο αὐτὸ προσευχόταν καὶ παρακαλοῦσε διαρκῶς. Καὶ ὁ Θεὸς **ἄκουσε τὴν προσευχή τους**· ἡ Ἄννα ἔμεινε ἔγκυος. Στὶς 9 Δεκεμβρίου ἑορτάζεται ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐννέα μῆνες, 8 Σεπτεμβρίου ποὺ ἑορτάζουμε σήμερα, ἦρθε στὸν κόσμον ἓνα χαριτωμένο κοράσιον, ποὺ τὸ ὠνόμασαν Μαρία. Τὸ ὄνομα Μαρία, ὕστερα ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶνε τὸ γλυκύτερο στὸν κόσμον καὶ φέρεται στὰ χεῖλη ὄλων. Μαρία σημαίνει ἡ Κυρία, ἡ Δέσποινα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια εἶνε τὸ **ἱστορικὸ** τῆς γεννήσεως.

***

Τί μᾶς διδάσκει ἐμᾶς; Δύο πράγματα.

● Ἡ γέννησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶνε πρῶτον ἡ **παρηγοριὰ τῶν ἀτέκνων**. Ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀνδρόγυνα ποὺ, παρ' ὅλη τὴ θέλησί τους, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν παιδιὰ. Καταφεύγουν σὲ γιατροὺς καὶ μαιευτῆρες, πηγαίνουν σὲ κλινικὲς, ταξιδεύουν στὸ ἐξωτερικὸ, δαπανοῦν τεράστια ποσά. Καταφεύγουν ἀκόμα καὶ σὲ μάγους καὶ μάγισσες – ἀ-

μαρτία μεγάλη. Καὶ ὅμως παιδιὰ δὲν ἀποκτοῦν. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ κἀνῃ τὸ θαῦμα του. Ποιὸ θαῦμα; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Ἐγὼ γνωρίζω ἀντρόγυνα, ποὺ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι χρόνια δὲν ἔκαναν παιδί, καὶ ξαφνικὰ ἡ γυναῖκα ἔμεινε ἔγκυος. Θαῦμα, ποὺ κι αὐτοὶ οἱ γιατροὶ καὶ οἱ διάσημοι μαιευτῆρες ἀποροῦν, πῶς εἶνε δυνατόν ἀπὸ στεῖρα γυναῖκα νὰ προέλθῃ παιδί. Συνεπῶς, καὶ σήμερα τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται ὅπως τότε, στὴν παλαιὰ καὶ τὴν καινὴ διαθήκη· καὶ σήμερα ἔχουμε γυναῖκες, ποὺ ἔχουν γεννήσει μὲ τὴν πίστι στὸ Θεό.

Ἄλλὰ καὶ ὅταν μιὰ γυναῖκα, γιὰ λόγους ποὺ γνωρίζει ἡ θεία πρόνοια, δὲν γεννάει παιδί, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεται. Τί λέει ὁ **ἅγιος Κοσμάς**; Σύ, λέει, ποὺ δὲν ἔχεις παιδί, μπορεῖς ν' ἀποκτήσῃς· βρὲς ἓνα ὄρφανὸ καὶ πάρ' το κοντά σου· τάισέ το, ντύσε το, περιποιήσου το, καὶ ὁ μισθός σου θὰ εἶνε μεγάλος.

● Παρηγοριὰ λοιπὸν ὄσων δὲν ἔχουν παιδιὰ. Ἄλλὰ εἶνε καὶ **διδασκαλία ἐκείνων ποὺ ἔχουν παιδιὰ**. Εἶνε μεγάλο τὸ θέμα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξαντλήσω. Θὰ τονίσω μόνο τὰ ἐξῆς.

Τὸ παιδί κακῶς λές, ὅτι εἶνε δικό σου. Εἶνε βέβαια καὶ δικό σου, ἀλλὰ κυρίως εἶνε τοῦ Θεοῦ. Μυστήριον μεγάλο! Μὴ τὸ βλέπουμε αἰσχρά. Διότι στὴ γέννησι λειτουργοῦν φυσιολογικοὶ νόμοι, ποὺ ὤρισε ὁ Θεός. Ὅπως ἀπὸ ἓνα σπόρο ἔδωσε ὁ Θεὸς δύναμι νὰ βγαίῃ ἓνα πλατάνι, ἔτσι καὶ σὲ μιὰ πολὺ μικρὴ καὶ ἀσήμαντη ὕλη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς –δὲν μιλάω αἰσχρά–, ἔδωσε τὴ δύναμι τῆς ἀναδημιουργίας. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα, εἶνε συνδημιουργοὶ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ **παιδί παρουσιάζεται ὡς ἓνα θαῦμα**. Ὅπως ἡ γῆ στὴν ἀρχὴ ἦταν «*ἀόρατος καὶ ἀκατασκευάστος*» (Γέν. 1,2), ἔτσι καὶ τὸ παιδί μέσα στὴ μήτρα. Τί εἶνε στὴν ἀρχή; Μιὰ μύξα. Πῶς ἡ μύξα αὐτὴ σιγὰ - σιγὰ, μέσα σὲ ἐννιά μῆνες, ἀποκτᾶ

καρδιά, μάτια, χέρια, πόδια;... Κι όταν πλέον ώριμάση, πέφτει από τη μήτρα όπως ο καρπός από το δέντρο. Ένας καρπός είναι ένα θαύμα· και το παιδί είναι ένα θαύμα, προκαλεί το θαυμασμό. Γνώρισα έναν άνθρωπο που ήταν άπιστος. Προσπάθησα να τον πείσω με επιχειρήματα· τίποτα, έμεινε άπιστος. Όταν παντρεύτηκε και η γυναίκα του γέννησε το πρώτο παιδί κι άκουσε το κλάμα του, τότε πίστεψε στο Θεό! Γι' αυτό κυρίως άπιστοι δεν είναι οικογενειάρχες, αλλά άνυπαντροι.

Λοιπόν, γέννησες παιδιά; Έχεις ευθύνη. Και όπως ο Ίωακείμ και η Άννα φρόντισαν για την καλή ανατροφή της υπεραγίας Θεοτόκου –και οφείλει πολλά η Παναγία στους γονείς της–, **έτσι πρέπει και οι γονείς να ενδιαφερθούν για τα παιδιά τους**. Λέει ο ιερός **Χρυσόστομος**: «Θα σε ονομάσω πατέρα όχι όταν θρέψης, αλλά όταν **αναθρέψης το παιδί όπως θέλει ο Θεός**». Η πρώτη λέξι, που πρέπει να μάθη το παιδί, είναι η λέξι «Χριστός». Η πρώτη κίνηση είναι να μάθη το χεράκι του να κάνει το σημείο του σταυρού. Το πρώτο μάθημα είναι να μάθη να γονατίζει μπροστά στο Χριστό να κάνει την προσευχούλα του. Η πρώτη δουλειά την Κυριακή, όταν χτυπούν οι καμπάνες, είναι να το πάρουν οι γονείς και όλοι μαζί να πάνε στην εκκλησία. Κι όταν κάθονται στο τραπέζι να του λένε· Δεν θα φας, αν δεν κάνης προσευχή. Και όταν τη νύχτα βγαίνουν τα άστρα, να γονατίζει κι αυτό μαζί με όλους στην οικογενειακή προσευχή. Και αν δείξη κάποια κακία, κάποιο ελάττωμα, δεν πρέπει να είσαι έπιεικής. Με τρόπο να το διορθώσης. Και αν πή καμιά κακή λέξι, να το συμβουλέψης. Έτσι θα μάθη να πιστεύη στο Θεό.

Να προσέξης λοιπόν. Το παιδί από μικρό μαθαίνει το καλό ή το κακό. **Δύο παραδείγματα** θα σάς πω και τελειώνω.

● Σ' ένα χωριό των **Γρεβενών** συνάντησα κάποιον πού, ενώ όλο το χωριό του βλαστημούσε, αυτός δεν βλαστημούσε. Μου 'κανε έντύπωση. Τον φώναξα και τον ρώτησα:

–Πώς έσου έμαθες να μη βλαστημάς;

–Μικρό παιδί ήμουν, λέει, και άκουσα μια βλαστήμια. Όταν πήγα στο σπίτι άσυνειδήτως την επανέλαβα. Μόλις μ' άκουσε η γιαγιά μου –ήταν χειμώνας, Δεκέμβριος μήνας–, παίρνει ένα κάρβουνο από τη φωτιά και μου έκαψε την άκρη της γλώσσας. Δες τη γλώσσα μου, μου λέει, είναι καμένη. Από τότε έμαθα και δεν βλαστημώ.

● Άλλ' ακούστε και το άλλο παράδειγμα. Ό-

ταν περιώδευα **στην Εύβοια**, σ' ένα χωριό άκούω κάτω από ένα τοίχο μια βλαστήμια. Τέτοια βλαστήμια δεν είχα άκούσει ποτέ. Πλησιάζω και τί είδα; Άπίστευτο. Ένας πατέρας είχε στα γόνατά του ένα χαριτωμένο αγοράκι δύο - τριών χρονών και το μάθαινε να βλαστημάη το Θεό... Πώς δεν πέφτουν τα άστρα!

Γι' αυτό **έχουν μεγάλη ευθύνη οι γονείς**. Γέννησες παιδιά; Πρέπει και να το φροντίσης, να το κάνης παιδί του Θεού. Γιατί θα γίνη η παιδί του Θεού ή παιδί του διαβόλου. Προτιμότερο να μη γεννήσης παιδί, παρά να γεννήσης έναν έγκληματία. Όταν το παιδί το αναθρέψης όπως θέλει ο Θεός, όπως ανέθρεψε ο Ίωακείμ και η Άννα την υπεραγία Θεοτόκο, τότε κάποια μέρα θα το βλέπουν και θα λένε· Εύλογημένοι γονείς, Θεός σ'χωρέσ' τους τον πατέρα και τη μάνα που γέννησαν τέτοιο παιδί... Διαφορετικά, θ' ακούγονται κατάρες. Γι' αυτό οι γονείς δεν άρκει να κάνουν παιδιά, να είναι πολύτεκνοι· αλλά, όπως εύχεται η Έκκλησία, να είναι πολύτεκνοι και **«καλλίτεκνοι»**.

Το θέμα είναι πολύ μεγάλο. Δεν το έξαντλώ με τα λίγα αυτά λόγια. Γονείς και παιδιά άς παρακαλέσουμε το Θεό, να βγούν **μάνες** σαν την άγία Άννα που έορτάζουμε σήμερα, να γίνουν **πατέρες** σαν τον άγιο Ίωακείμ, και να γίνουν **γυναίκες** σαν την Παρθένο Μαρία. Τότε αυτή η γη θα αλλάξη. Εί δέ μή,... Άλλά έλπίζω στο Θεό, ότι θα λυπηθη το έθνος μας.

* * *

Ω μανάδες, ω γιαγιάδες μας άγιες, που παίρνατε το κριθαρένιο ψωμί και τη μπομποτα στα χέρια σας, κάνατε το σταυρό σας και το χωρίζατε. Παιδί μου, κάνατε το σταυρό σου, λέγατε... Τρώγαμε μπομποτά και κριθαρένιο ψωμί, και γινόταν βούτυρο, γιατί είχε την εύλογία του Θεού. Τώρα συνεχώς κρέας· και οι άρρώστιες αυξάνονται. Γίναμε οι πλέον **κρεοφάγοι**. Και το άποτέλεσμα; τα παιδιά σε νέα ήλικία παθαίνουν **καρδιοπάθειες**· και τρέχουν κατόπιν στο Λονδίνο για έγχειρήσεις.

Ω άγία μας θρησκεία! ό,τι διδάσκεις, ό,τι κηρύττεις, είναι άγιο. Και όποιος πάει κόντρα με την Έκκλησία, έναντίον των θεσμών της Έκκλησίας, όποιος και να 'νε, μικρός ή μεγάλος, θα γίνη στάχτη. Γι' αυτό έσεεις **κοντά στην Έκκλησία!** Μείνετε σταθεροί κοντά στο Θεό, και θα έχετε την εύλογία της υπεραγίας Θεοτόκου και πάντων των άγιων· άμήν.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**